

Knjiga proroka Joela i laodicejska Crkva adventista sedmoga dana - broj dvadeset i četiri

Jeff Pippenger

2026-01-06

Broj dvadeset i četiri

Svoj smo posljednji članak zaključili dotičući se triju usporednih linija proročanskoga svjedočanstva predstavljenih poglavljima jedanaest do dvadeset i dva u Postanku, prvoj knjizi Staroga zavjeta, Evanđeljem po Mateju, prvom knjigom Novoga zavjeta, te Otkrivenjem, posljednjom knjigom i Novoga zavjeta i Biblije. Linija Postanka prepoznaje Savez s Abramom; linija Mateja prepoznaje Savez s kršćanskom crkvom, pri čemu je Petar simbol početka i svršetka suvremenoga duhovnog Izraela. Središnji redci obiju linija prepoznaju Božji pečat: kod Abrama to je bilo „obrezanje“, a kod Petra promjena njegova imena. Središnji redak linije u Otkrivenju jest sedamnaesto poglavlje, dvanaesti redak.

I deset rogova koje si vidio jesu deset kraljeva, koji još nisu primili kraljevstva; nego primaju vlast kao kraljevi za jedan sat sa Zvijeri. Otkrivenje 17,12.

Postanak i Matej prepoznaju brak božanstva s čovječanstvom, a Otkrivenje prepoznaje brak zvijeri i zmaja pri nedjeljnom zakonu. Sve tri linije upućuju na nedjeljni zakon, gdje jedna skupina očituje žig zvijeri, a druga pečat Božji. Krivotvorina zvijeri i zmaja u dvanaestom retku omega je spomen Nimrodove kule u Postanku jedanaest. Ondje je krivotvorna savezna religija došla pod svoj sud, a u Otkrivenju sedamnaest bludnica – koja je Babilon veliki – biva suđena. Nimrod je alfa Vatikanovoj omegi, i iz toga je razloga papinstvo Babilon veliki, omega Nimrodovu Babelu, alfi.

Važno je istaknuti da se svjedočanstvo sadržano u svakoj središnjoj točki ovih triju redaka zapravo sastoji od tri retka.

Ovo je savez moj, koji ćete držati između mene i vas i potomstva tvogega nakon tebe: svako muško među vama neka bude obrezano. Obrezivat ćete tijelo kože svoje; i to će biti znak saveza između mene i vas. I svako muško od osam dana neka bude obrezano među vama kroz vaše naraštaje, i ono koje se rodi u domu, i ono koje je kupljeno za novac od svakoga tuđinca, koje nije od potomstva tvogega. Postanak 17,10–12.

A Isus mu odgovori i reče: Blago tebi, Šimune Barjona, jer ti to ne objaviše tijelo i krv, nego Otac moj koji je na nebesima. A i ja tebi kažem: Ti si Petar, i na ovoj stijeni sagradit ću Crkvu svoju, i vrata paklena neće je nadvladati. I dat ću ti ključeve kraljevstva nebeskoga: i što god svežeš na zemlji, bit će svezano na nebesima; i što god odriješiš na zemlji, bit će odriješeno na nebesima. Matej 16:17–19.

I zvijer koja bijaše, a nije, ona sama jest osma i od sedmorice je te odlazi u propast. A deset rogova koje si vidio deset je kraljeva, koji još nisu primili kraljevstvo; nego primaju vlast kao kraljevi za jedan sat sa zvijeri. Oni su jedne misli i predat će svoju moć i vlast zvijeri. Otkrivenje 17,11–13.

Priča o krivotvorenom savezu, predloženom Nimrodovim opekama i žbukom, te o njegovu krivotvorenom sustavu crkve i države, predloženom kulom i gradom, predodražuje krivotvoreni sustav slike Zvijeri, prikazan u omegi Nimrodove priče. Tri linije, s tri središnje točke od po tri retka, koje sve svjedoče o savezu života i savezu smrti. Sto četrdeset i četiri tisuće jesu prava osmina koja je od sedmorice, a papinstvo je jednostavno krivotvorina. Nimrodov razred ima jedinstvo uma pri svojem braku, kao krivotvorina sto četrdeset i četiri tisuće, koji su sjedinjeni s Kristovim umom. Krivotvorena zvijer „bijaše, i nije“, krivotvorina je Krista koji bijaše, i jest, i koji će tek doći. U osmom retku izražen je puni izraz krivotvorine koju predstavlja papinstvo.

Zvijer koju si vidio bijaše, i nije; i uzaći će iz bezdana, i otići u propast. I divit će se oni koji prebivaju na zemlji, kojih imena nisu zapisana u knjizi života od postanka svijeta, kad ugledaju zvijer koja bijaše, i nije, a ipak jest. Otkrivenje 17,8.

Isus je Onaj koji bijaše, i jest, i koji će tek doći, a papinstvo, osmo koje je od sedmorice, zvijer je koja „bijaše, i nije, a ipak jest“. „Jedan sat“ koji ženidba zmaja i zvijeri predstavlja označava povijest od nedjeljnoga zakona, kada se sto tisuća, predstavljeni Petrom i Abramom, uzdižu na nebo kao stijeg, upravo u vrijeme kada se papinstvo uzdiže.

Nastojali smo pristupiti knjizi proroka Joela iz perspektive da je Petar na Pedesetnicu svoju pedesetničku poruku označio kao ispunjenje Joela. U trima savezničkim linijama od po dvanaest poglavlja, središnja tri retka svake linije obrađuju istovjetnu povijest, a Petar je u toj povijesti prikazan kako je s Isusom u Cezareji Filipovoj, to jest u Paniju, gdje se svijet sada nalazi na samom pragu iskustva. U Paniju je Petar također u Jeruzalemu pri pedesetničkom izlivanju. Tri linije od dvanaest poglavlja stječu se u Paniju i na Pedesetnicu kada se pečat Božji utiskuje na Kristovu zaručnicu, a žig Zvijeri utiskuje na Sotoninu zaručnicu. Knjiga proroka Joela prepoznaje poziv na buđenje u prisposobi o deset djevice, kada se laodicejska crkva adventista sedmoga dana budi pred činjenicom da je izgubljena.

Knjiga proroka Joela smještena je u okvir četiriju naraštaja.

Riječ Gospodnja koja dođe Joelu, sinu Petuelovu.

Čujte ovo, starci, i poslušajte, svi stanovnici zemlje.

Je li ovo bilo u vaše dane, ili čak u dane vaših otaca? Kazujte o tome svojoj djeci, i neka vaša djeca kazuju svojoj djeci, a njihova djeca drugomu naraštaju. Ono što je ostavio grizac, pojeli su skakavci; i ono što su skakavci ostavili, pojeli su crvi; i ono što su crvi ostavili, pojeli su gusjenice. Joel 1:1–4.

„Starci“ su vođe laodicejske Crkve adventista sedmoga dana u vrijeme pečačenja sto četrdeset i četiri tisuće, a pečačenje se izvršava tijekom izlivanja Duha Svetoga. „Starce“ Ezekiel prikazuje kao „stare ljude“.

Tada mi reče: Sine čovječji, jesi li vidio što starješine doma Izraelova čine u tami, svaki u odajama svojih slika? Jer govore: Gospod nas ne vidi; Gospod je napustio zemlju. Ezekiel 8:12.

Nadahnuće jasno pokazuje da je pečaćenje iz devetoga poglavlja Ezekielia isto pečaćenje kao i ono iz sedmoga poglavlja Otkrivenja. Također je jasno da su „starješine“ iz četiriju stupnjevitih gadosti osmog poglavlja predstavljene brojem 25. Dvadeset i pet „starješina“, koji su trebali biti čuvari Božjega stada, jesu ljudi koji se klanjaju suncu. Oni su prvi kojima se sudi. U kontekstu Svetišta od kojega se odvrćaju, oni predstavljaju dva reda od po dvanaest svećenika i velikoga svećenika. U vrijeme zakona o nedjelji, klanjaju se suncu i prihvaćaju žig zvijeri, dajući svoj pristanak zmaju, zvijeri i lažnom proroku. Tih 25 bilo je predloženo s 250 u pobuni Koreja, Datana i Abirama, koji predstavljaju trostruki savez kojemu se pridružuje 250 ljudi prinoseći kad. Trojica kolovođa otpada poginula su kada je zemlja otvorila svoja usta i progutala ih.

I Mojsije reče: Po ovome ćete znati da me Gospod poslao da učinim sva ova djela; jer ih nisam učinio po svojoj vlastitoj volji. Ako ovi ljudi umru zajedničkom smrću svih ljudi, ili ako ih snađe ono što snalazi sve ljude, tada Gospod nije mene poslao. Ali ako Gospod učini nešto novo, te zemlja otvori svoja usta i proguta njih i sve što im pripada, i oni živi siđu u jamu, tada ćete razumjeti da su ovi ljudi razgnjevili Gospoda.

I dogodi se, kad je završio govoreći sve te riječi, da se raspukla zemlja pod njima; i zemlja otvori usta svoja i proguta njih, i kuće njihove, i sve ljude koji pripadahu Korahu, i sva dobra njihova. Oni i sve što im pripadaše siđoše živi u jamu, a zemlja se zatvori nad njima; i izginuše iz sredine zbora.

I sav Izrael koji bijaše oko njih pobjegao je na njihovu viku, jer rekoše: „Da i nas zemlja ne proguta!“ Tada izađe oganj od Gospodina i proždre dvjesto pedeset ljudi koji su prinijeli kad. Brojevi 16:28–35.

Pobuna iz 1888. bila je predložena pobunom Koreja, Datana, Abirama i dvjesto pedesetorice ljudi koji su prinijeli kad. Tih dvjesto pedeset ljudi sklopilo je savez s trostrukom konfederacijom koja dolazi do nedjeljnog zakona kada Sjedinjene Države, zvijer iz zemlje, otvaraju svoja usta i govore kao zmaj. U tom trenutku kasna kiša izlivena se bez mjere, upravo kao što je dvjesto pedesetorica ljudi koji su prinijeli kad bila uništena ognjem koji je sišao s neba. Tih dvjesto pedeset ljudi predstavlja lažni vjerski sustav koji biva uništen tijekom izlivanja kasne kiše pri nedjeljnom zakonu. Zemlja koja se otvorila pod Korejem i njegovim sljedbenicima jest potres iz jedanaestog poglavlja Otkrivenja, koji predložuje kako Sjedinjene Države otvaraju svoja usta i govore kao zmaj. Kada je oganj sišao s neba na onih dvjesto pedeset, to je predložavalo Ilijin oganj na gori Karmelu, kada su oni lažni proroci bili pobijeni. Ilijin oganj na gori Karmelu podudara se s nedjeljnim zakonom, stoga je oganj nad dvjesto pedesetoricom ljudi oganj kasne kiše pri nedjeljnom zakonu.

Odjeljak u Knjizi Brojeva koji govori o Korahovoj pobuni proročki je usklađen s pobunom protiv poruke o Obećanoj zemlji, kako su je iznijeli Jošua i Kaleb. Ta pobuna predstavlja biblijski „dan izazivanja“. U odlomku o Korahovoj pobuni stoji: „razumjet ćete da su ovi ljudi izazvali Gospodina.“

Mudri su oni koji razumiju, i mudri trebaju razumjeti da se povijest Korahove pobune treba položiti na pobunu protiv Jošuine poruke o Obećanoj zemlji. Ta se pobuna dogodila u Kadešu, a i Kadeš i Korahova pobuna predstavljaju pobunu adventizma sedmoga dana kod nedjeljnoga

zakona. Korah i dvjesto pedeset ljudi koji su prinijeli kad, predočavali su dvadeset i pet ljudi koji su se klanjali suncu u Ezekielu 8. Starješine u osmom poglavlju Ezekielu predstavljaju četvrtu od četiri sve veće gadosti, koje se izvršavaju u Jeruzalemu, simbolu Božje crkve.

Prva je gadost lik ljubomore, druga su skrivene odaje, treća je oplakivanje Tammuza, a zatim se dvadeset i pet ljudi klanja suncu. Potom deveto poglavlje prepoznaje one koji uzdišu i plaču zbog gadosti prikazanih u osmom poglavlju. Oni koji uzdišu i plaču zapečaćeni su od anđela koji uzlazi s istoka. Anđeo je glasnik i predstavlja poruku.

Poruka pečaćenja s istoka jest poruka istočnoga vjetrova, koja je poruka islama. Jednom kada sto četrdeset i četiri tisuće budu zapečaćeni, anđeli uništenja započinju svoje djelo upravo ondje gdje vanjska linija proročanstva uči da „nacionalni otpad slijedi nacionalna propast“. Prije nego što se izvrši sud nad onima koje predstavlja Korah, pobunjenici se izvode izvan Jeruzalema. Zli se uklanjaju iz Jeruzalema, jer nisu pravedni ti koji bježe iz Jeruzalema.

Potom me duh podiže i dovede me do istočnih vrata Doma Gospodnjega, koja gledaju na istok; i gle, na ulazu u vrata bijaše dvadeset i pet ljudi; među njima vidjeh Jaazaniju, sina Azurova, i Pelatiju, sina Benajina, knezove naroda.

Tada mi reče: Sine čovječji, to su ljudi koji smišljaju bezakonje i daju opak savjet u ovome gradu, koji govore: Nije blizu; gradimo kuće; ovaj je grad kotao, a mi smo meso.

Zato prorokuj protiv njih, prorokuj, sine čovječji. I Duh Gospodnji siđe na me te mi reče: Govori; Ovako govori Gospodin;

Ovako ste rekli, dome Izraelov, jer ja znam što vam dolazi na um, svakome od vas. Umnožili ste svoje pobijene u ovom gradu i napunili njegove ulice pobijenima. Zato ovako govori Gospodin Jahve: Vaši pobijeni, koje ste položili usred njega, oni su meso, a ovaj je grad kotao; ali vas ću izvesti iz njegove sredine. Mača ste se bojali, i mač ću dovesti na vas, govori Gospodin Jahve. I izvest ću vas iz njegove sredine i predati vas u ruke strancima te izvršiti sudove među vama. Od mača ćete pasti; sudit ću vam na granici Izraelovoj; i znat ćete da sam ja Jahve. Ovaj grad neće vam biti kotao, niti ćete vi biti meso usred njega; sudit ću vam na granici Izraelovoj. I znat ćete da sam ja Jahve, jer niste hodili po mojim uredbama niti vršili moje sudove, nego ste postupali po običajima pogana koji su oko vas.

I dogodilo se, dok sam prorokovao, da je umro Pelatja, sin Benajin. Tada padoh ničice, zavapih iza glasa i rekoh: Ah, Gospodine Jahve! Hoćeš li sasvim uništiti Ostatak Izraelov? Ezekiel 11,1–13.

Jeruzalem se čisti pri nedjeljnom zakonu, kada se pšenica odvaja od kukolja. Ljudi predstavljeni brojem 25, odnosno Korahovih 250, bivaju izvedeni van, na „granicu“ Jeruzalema da umru. Broj 25 jest broj svećenika koji su služili jedan tjedan, a kada je simboliziran desetostrukim brojem 250, predstavlja svjetsku crkvu, jer je deset simbol svjetskoga. Crkva vojujuća definira se kao crkva sastavljena od pšenice i kukolja, a crkva pobjedonosna predstavlja crkvu koja je samo pšenica.

„Zar Bog nema živu crkvu? Ima crkvu, ali to je crkva vojujuća, a ne crkva proslavljena. Žao nam je što ima manjkavih članova, što među pšenicom ima kukolja. Isus je rekao: ‘Kraljevstvo

je nebesko kao kad čovjek posije dobro sjeme na svojoj njivi; ali dok su ljudi spavali, dođe njegov neprijatelj te posije kukolj među pšenicom i ode svojim putem.... Tada dođoše sluge gospodara kuće i rekoše mu: Gospodaru, nisi li posijao dobro sjeme na svojoj njivi? Otkuda onda kukolj? A on im reče: Neprijatelj je to učinio. Sluge mu nato rekoše: Hoćeš li dakle da odemo i pokupimo ga? Ali on reče: Ne; da ne biste, sabirući kukolj, s njime iščupali i pšenicu. Ostavite neka oboje raste zajedno do žetve; a o vrijeme žetve reći ću žeteocima: Saberite najprije kukolj i svežite ga u snopove da se spali; a pšenicu skupite u moju žitnicu.”

„U prispodobi o pšenici i kukolju vidimo razlog zašto kukolj nije trebalo čupati: da se ne bi s kukoljem iščupala i pšenica. Ljudsko mišljenje i prosudba počinili bi teške pogreške. Ali radije nego da se učini pogreška i da se iščupa ijedna jedina stabljika pšenice, Gospodar kaže: ‘Pustite neka oboje raste zajedno do žetve’; tada će anđeli sakupiti kukolj, koji će biti određen za uništenje. Premda u našim crkvama, koje tvrde da vjeruju u naprednu istinu, ima onih koji su manjkavi i griješe, poput kukolja među pšenicom, Bog je dugotrpljiv i strpljiv. On ukorava i opominje one koji griješe, ali ne uništava one kojima dugo treba da nauče pouku kojoj ih On želi poučiti; On ne čupa kukolj iz pšenice. Kukolj i pšenica trebaju rasti zajedno do žetve; kada pšenica dosegne svoj puni rast i razvoj, i zbog svojega karaktera kad sazrije, bit će posve jasno razlikovana od kukolja.“

„Kristova crkva na zemlji bit će nesavršena, ali Bog ne uništava svoju crkvu zbog njezine nesavršenosti. Bilo je i bit će onih koji su ispunjeni revnošću ne po znanju, koji bi htjeli očistiti crkvu i iščupati kukolj iz sredine pšenice. Ali Krist je dao posebno svjetlo o tome kako postupati s onima koji griješe i s onima koji su neobraćeni u crkvi. Članovi crkve ne trebaju poduzimati nikakvo grčevito, revnosno, pre nagljeno djelovanje u odstranjivanju onih za koje možda misle da imaju nedostatke u karakteru. Kukolj će se pojaviti među pšenicom; ali bi iščupati kukolj, osim na način koji je Bog odredio, učinilo više štete nego ostaviti ga na miru. Dok Gospodin u crkvu dovodi one koji su istinski obraćeni, Sotona istodobno u njezino zajedništvo dovodi osobe koje nisu obraćene. Dok Krist sije dobro sjeme, Sotona sije kukolj. Dva suprotstavljena utjecaja neprestano djeluju na članove crkve. Jedan utjecaj djeluje za pročišćenje crkve, a drugi za kvarenje Božjega naroda.” Testimonies to Ministers, 45, 46.

Opaki se izvode izvan Jeruzalema da budu uništeni. Oni se uklanjaju u vrijeme žetve, koje je također vrijeme kada je pšenica dozrela, jer se tada pšenica sabire kao snop-prvina od dva pentekostalna kruha za potresanje. Žetva prvine pšenice poseban je predmet biblijskoga proroštva. Razdvajanje pšenice i kukolja govori upravo o toj temi, a mnoge Kristove usporedbe prepoznaju taj vrlo značajan proročki orijentir.

„Opet, ove usporedbe uče da nakon suda nema vremena kušnje. Kada djelo evanđelja bude dovršeno, odmah zatim slijedi razdvajanje između dobrih i zlih, a sudbina svake skupine zauvijek je određena.“ Christ’s Object Lessons, 123.

Prinos od pšenice predstavlja sto četrdeset i četiri tisuće, a treći anđeo odvaja pšenicu od kukolja.

„Tada sam ugledala trećega anđela. Moj me anđeo pratitelj reče: ‘Strašna je njegova riječ, užasno je njegovo poslanje. On je anđeo koji treba odijeliti pšenicu od kukolja te zapečatiti ili svezati pšenicu za nebesku žitnicu.’ Ove bi stvari trebale zaokupiti sav um, svu pozornost.

Ponovno mi je bila pokazana nužnost da oni koji vjeruju da primamo posljednju poruku milosti budu odvojeni od onih koji svakodnevno primaju ili upijaju novu zabludu. Vidjela sam da ni mladi ni stari ne bi trebali prisustvovati skupovima onih koji su u zabludi i tami. Anđeo reče: 'Neka se um prestane zadržavati na onome što nema nikakve koristi.'" Manuscript Releases, svezak 5, 425.

Treći anđeo pečati pšenicu i također odvaja pšenicu od kukolja. Treći anđeo predstavlja nedjeljni zakon, pri čemu se dvadeset i pet ljudi, koji predstavljaju vodstvo laodicejske Crkve adventista sedmoga dana, izvode izvan Jeruzalema i sudi im se. U tom trenutku crkva vojskujuća preobražava se u crkvu pobjedničku.

„Djelo će se uskoro završiti. Članovi crkve vojujuće koji su se pokazali vjernima postat će crkva pobjedonosna. Osvrćući se na našu prošlu povijest, prešavši svaki korak napredovanja do našega sadašnjeg položaja, mogu reći: Hvala Bogu! Dok promatram što je Bog učinio, ispunjena sam čuđenjem i pouzdanjem u Krista kao Vođu. Nemamo se čega bojati za budućnost, osim ako zaboravimo put kojim nas je Gospodin vodio i njegovu pouku u našoj prošloj povijesti." General Conference Bulletin, 29. siječnja 1893.

Proročki predmet odvajanja kukolja od pšenice velika je tema biblijskog proroštva. Kristovo čišćenje hrama ilustracija je toga djela; vrhunac nastupa kod zakona o nedjelji, jer tada vidimo da su oni kojima je trebalo biti suđeno odvedeni do ruba Jeruzalema da umru.

„Kada je Isus započeo svoju javnu službu, očistio je Hram od njegova svetogrdnog oskvrnuća. Među posljednjim činima Njegove službe bilo je drugo čišćenje Hrama. Tako se i u posljednjem djelu upozorenja svijetu crkvama upućuju dva posebna poziva. Poruka drugoga anđela glasi: 'Pade, pade Babilon, grad veliki, jer je vinom gnjeva bluda svojega napojio sve narode' (Otkrivenje 14,8). A u glasnom pokliku poruke trećega anđela čuje se glas s neba kako govori: 'Izidite iz nje, narode moj, da ne budete sudionici njezinih grijeha i da ne primite od njezinih zala. Jer grijesi se njezini nakupiše sve do neba, i Bog se spomenu njezinih nepravdi' (Otkrivenje 18,4.5)." Selected Messages, knjiga 2, 118.

Crkva pšenice i kukolja postoji sve do krize zakona o nedjelji, kada se kukolj uklanja, ne ljudskom snagom, nego po trećem anđelu — koji predstavlja zakon o nedjelji, ali i poruku kasne kiše koja tada buja u glasan poklik. Kukolj je sastavni dio proročkog svjedočanstva, kao što je to i pšenica. Božja providnost doseže do zakona o nedjelji, a treći anđeo po drugi put čisti hram. Očistio ga je 22. listopada 1844., a drugo čišćenje hrama jest zakon o nedjelji.

Vanjski elementi povijesti koji vode prema zakonu o nedjelji glavni su element svjedočanstva pobjedonosne crkve, kao što su to i kukolj, pšenica te vezivanje tih dvaju razreda. Završne poruke iz Otkrivenja jesu poruke trojice anđela, i one razdvajaju i vezuju ta dva razreda, no važno je uočiti da sestra White utvrđuje kako te „završne poruke” „dozrijevaju žetvu”. Završna poruka koja dozrijeva žetvu jest kasna kiša, i ona je oganj koji veže 250 ljudi „u snopove za ognjeve uništenja”.

„Ivanu su bili otvoreni prizori duboka i potresna značenja iz iskustva Crkve. On je vidio položaj, opasnosti, sukobe i konačno izbavljenje Božjega naroda. On bilježi završne poruke koje trebaju dozreti žetvu zemlje, bilo kao snopove za nebesku žitnicu bilo kao svežnjeve za

ognjeve uništenja. Njemu su bile otkrivene teme od goleme važnosti, osobito za posljednju Crkvu, kako bi oni koji se trebaju odvratiti od zablude k istini mogli biti poučeni o pogiblima i sukobima koji su pred njima. Nitko ne treba biti u tami u pogledu onoga što dolazi na zemlju.” Velika borba, 341.

Njegovo čišćenje hrama također je prikazano djelovanjem čovjeka s prljavom četkom kojega je Ivan Krstitelj predstavio kao Onoga koji dolazi nakon njegove službe. On je taj koji čisti smeće u Millerovu snu.

„Gospodin će uskoro otkriti razliku između pravednih i bezbožnih; jer je njegova ‘vijača u njegovoj ruci, i on će temeljito očistiti svoje gumno te sabrati svoju pšenicu u svoju žitnicu; a pljevu će spaliti neugasivim ognjem.’” Review and Herald, 8. studenog 1892.

Sestra White upućuje na Izaiju kada je utvrdila da je 1849. godine Gospod po drugi put ispružio svoju ruku da sabere ostatak svoga naroda, a Izaija i sestra White označavaju konačno sabiranje sto četrdeset i četiri tisuće. Proces sabiranja uključuje raspršenje i sabiranje predstavljeno kao prvo razočaranje, koje vodi do sabiranja na kraju vremena odgađanja. Svaki od ovih elemenata zapečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće posebna je tema biblijskog proroštva. Vanjska povijest kojom se Gospod služi kao svojim oruđem da grijeh dovede do njegova završetka prikazana je u Danielu 11:11; a konačno sabiranje nalazi se u Izaiji 11:11; a kraj vremena odgađanja nalazi se u Otkrivenju 11:11, a razdvajanje pšenice i kukolja pri nedjeljnom zakonu smješteno je u Ezekielu 11:11:

Ovaj grad neće vam biti kotao, niti ćete vi biti meso usred njega; nego ću vam suditi na granici Izraelovoj. Ezekiel 11:11.

U Joelu je „novo vino” uskraćeno drevnim starješinama koji su trebali biti čuvari Svetišta. Poruka Ponoćnog poklika jest novo vino iz Joela, a oganj koji silazi pri nedjeljnom zakonu bio je predodređen pentekostnim ognjem. Taj oganj predstavlja poruku, koja je novo vino, ali on je također i poruka koja uništava 250 ljudi koji su prinosili kad. Laodikejska adventistička crkva sedmoga dana završava pri nedjeljnom zakonu, jer se tada oganj izliva bez mjere i uništava 250 ljudi koji su prinosili kad; stoga uništava i njihov sustav bogoštovlja.

Kad bi Crkva adventista sedmoga dana bila vjerna u vrijeme nedjeljnoga zakona, sila i moć vlade Sjedinjenih Američkih Država zatvorit će je. Ako bude nevjerna, jednostavno će promijeniti svoje ime u Crkvu adventista prvoga dana ili u neki drugi blizak preslik. Bilo pravedna ili nepravedna, Crkva adventista sedmoga dana ne ide dalje od nedjeljnoga zakona. Proročansko svjedočanstvo prepoznaje da je adventizam odbacio poruku starih staza na 11. rujna, a te stare staze vode do zatvorenih vrata pri nedjeljnome zakonu. Dvadeset i pet ljudi predstavljeni su u Ezekielovu odlomku kao „Jaazanija, sin Azurov, i Pelatija, sin Benajin, knezovi naroda.”

Njihova imena ispovijedaju obilježja Božjega naroda, ali to je tek ispovijedanje. Jaazanija znači Bog čuje, a on je sin Azurov, što znači pomoći i zaštititi. Sestra White kaže da su dvadeset i petorica trebali biti čuvari, kako je prikazano po „Azuru”. Njegov sin ispovijeda da „čuje” Boga, ali on pripada onoj skupini koja, gledajući, ne vidi, i slušajući, ne čuje. Pelatija znači izbavljen od Boga, a njegov otac „Benaja” znači Bog je sagradio. Kad je Ezekiel završio svoju poruku

upozorenja, Pelatija je umro.

Ovaj grad neće vam biti kotao, niti ćete vi biti meso usred njega; nego ću vam suditi na granici Izraelovoj. I znat ćete da sam ja Gospodin, jer niste hodili po mojim uredbama niti izvršavali moje sudove, nego ste postupali po običajima pogana koji su oko vas. I dogodi se, kad prorokovah, da umrije Pelatja, sin Benajin. Tada padoh ničice i povikah iza glasa govoreći: Ah, Gospodine Bože! hoćeš li posve zatrti ostatak Izraelov? Ezekiel 11:11–13.

Pelatja je umro na Ezekielov glasni vapaj. Pšenica je umrla na ulici 18. srpnja 2020. godine kao ispunjenje Otkrivenja jedanaest. Pšenica su Mojsije i Ilija, prvi autor Božje Riječi, a obećanje o Ilijinu dolasku posljednja je izjava u Starome zavjetu. Alfa i Omega ubijeni su na ulici Sodome i Egipta, ali su uskrišeni 2024., kako je prikazano u Otkrivenju 11,11. Dok su bili mrtvi, Sodoma i Egipat radovali su se. Ezekiel smješta Pelatjinu smrt u vrijeme Ostatka kada kaže: „Ah, Gospodine Bože! hoćeš li posve uništiti ostatak Izraelov?” Sodoma je Crkva adventista sedmoga dana u vrijeme Ostatka, prema Izaiji.

Čujte, o nebesa, i poslušaj, o zemljo, jer je Gospod progovorio: Odgojio sam i podignuo djecu, ali ona se pobuniše protiv mene. Vo poznaje svoga gospodara, i magarac jasle svoga gospodara; ali Izrael ne poznaje, moj narod ne razumije.

Jao, grešni narode, puče opterećen bezakonjem, sjeme zlotvora, djeco pokvarena: ostavili su Gospodina, razgnjevali Sveca Izraelova, odvratili se natrag. Zašto da vas se još udara? Vi ćete se samo sve više buniti: sva je glava bolesna i sve je srce iznemoglo. Od tabana noge pa do glave nema na njemu ništa zdrava; nego rane i modrice i gnojne čirevine: nisu iscijeđene, ni povijene, ni uljem ublažene. Vaša je zemlja opustošena, vaši su gradovi ognjem spaljeni; vašu zemlju tuđinci proždiru pred vašim očima, i opustošena je kao zemlja razorena od tuđinaca. I kći sionska ostala je kao koliba u vinogradu, kao stražarnica u vrtu krastavaca, kao opkoljen grad.

Da nam Gospod nad vojskama nije ostavio vrlo malen ostatak, bili bismo kao Sodoma, bili bismo slični Gomori. Čujte riječ Gospodnju, vi knezovi Sodome; poslušajte zakon Boga našega, vi narode Gomore. Izaija 1,2–10.

Mojsije i Ilija bivaju ubijeni u Sodomi i Egiptu tijekom razdoblja ostatka. Egipat je simbol izopačenog državnog upravljanja, a Sodoma izopačenog crkvenog upravljanja. Pelatja, sin Benajin, umire pri nedjeljnom zakonu, koji Izaija usklađuje s biblijskim danom izazivanja, a to je ili 1863. godina ili nedjeljni zakon. Pelatja, sin Benajin, predstavlja krivotvorinu onih koji uistinu slušaju Riječ Božju. U vremenu ostatka oni koje predstavljaju Mojsije i Ilija bivaju ubijeni, a zatim uskrsnuti. To je uskrснуće započelo glasom u pustinji u srpnju 2023. Od 2024. u tijeku je konačno odvajanje pšenice i kukolja.

Pri donošenju nedjeljnog zakona Crkva adventista sedmoga dana znat će da je izgubljena.

Ovaj grad neće vam biti kotao, niti ćete vi biti meso usred njega; nego ću vam suditi na granici Izraelovoj. I znat ćete da sam ja Gospodin, jer niste hodili po mojim odredbama niti izvršavali moje sudove, nego ste postupali po običajima naroda koji su oko vas. I dogodi se, kad prorokovah, da umrije Pelatja, sin Benajin. Ezekiel 11:11–13.

Smrt Pelatje, čije ime znači izbavljen od Boga, u ovome kontekstu znači izbavljen u smrt, upravo u isto vrijeme kada su radnici jedanaestoga sata izbavljeni iz ruke kralja sjevera u četrdeset i prvom retku jedanaestoga poglavlja Daniela. Pelatja je predan u ruku kralja sjevera u vrijeme nedjeljnoga zakona. Pelatja, sin Benajin, što znači „ono što je Bog sagradio“. Upravo u trenutku kada je Bog ponovno sagradio hram, da ga uzdigne kao crkvu pobjedonosnu u vrijeme nedjeljnoga zakona, oni koje Pelatja predstavlja predani su smrti, jer umjesto da sudjeluju u djelu obnavljanja drevnih razvalina, sami su sebi gradili Tobijin grob. Pelatja predstavlja Izaijino od glave do pete, tijelo koje je potpuno opterećeno grijehom. To tijelo jest laodicejska Adventistička crkva sedmoga dana na završetku četiriju naraštaja postupne pobune, koju Izaija izražava kao sve veću pobunu kada kaže: „sve se više i više odmećete“. U završnom procesu kušnje koji je započeo 2024., pšenica je mrtva tri i pol dana, a zatim uskrsava, u kojem će trenutku spoznati da je Gospod Bog.

Zato prorokuj i reci im: Ovako govori Gospodin Jahve: Evo, narode moj, otvorit ću vaše grobove i izvesti vas iz vaših grobova te vas dovesti u zemlju Izraelovu. I znat ćete da sam ja Jahve kada otvorim vaše grobove, narode moj, i izvedem vas iz vaših grobova. I stavit ću duh svoj u vas, i oživjet ćete, i nastanit ću vas u vašoj zemlji; tada ćete znati da sam ja, Jahve, rekao i izvršio, govori Jahve. Ezekiel 37:12–14.

Krivotvoreno svećenstvo, koje predstavlja broj 25 pri nedjeljnom zakonu, tada će spoznati da je Gospod Bog. Pšenica zna da je Gospod Bog 2024. godine, a kukolj se budi za tu spoznaju pri nedjeljnom zakonu, kada je već prekasno. To razdoblje započinje grobom i uskrsnućem, a završava grobom i bez uskrsnuća. Pšenica na početku poznaje Boga, kada On ispunja uskrsnuće iz jedanaestog poglavlja Otkrivenja, a kukolj spoznaje pri potresu nedjeljnoga zakona u istome poglavlju. Između ta dva orijentira proces kušanja kasne kiše dovodi obje skupine do zrelosti za žetvu.

Joelova poruka jest pjesma o vinogradu, ali prvo pitanje koje ona postavlja jest mogu li ljudi prepoznati posljednje dane po prijašnjim danima. „Starci” u Joelu to nisu mogli, jer kad poziv na buđenje stigne o ponoći, oni bivaju odrezani — izbačeni iz usta Gospodnjih, upravo ondje gdje zvijer zemaljska otvara svoja usta da govori, što je također mjesto gdje je progovorila Bileamova magarica i gdje je progovorio otac Ivana Krstitelja.

Sud nad „starim drevnim ljudima” temelji se na pitanju je li se to dogodilo u danima vaših otaca? Odlomak započinje riječima: „čujte ovo”. Zatim iznosi dva svjedoka, jednoga od četiri naraštaja ljudi, a drugoga od četiri vrste kukaca. Potom bivaju probuđeni u Ponoćnom pokliču, samo da bi ustanovili da su zaobiđeni kao Božji izabrani saveznički narod. Nisu zaobiđeni zato što nisu imali vina, nego su zaobiđeni zato što imaju pogrešno vino. U prispodobi o deset djevice, Joelovo novo vino jest ulje.

Njihovo se spasenje postavlja u okvir toga hoće li primiti „novo vino” poruke kasne kiše. „Stari i drevni ljudi” također su kod Izaije prikazani kao „Efrajimovi pijanci”, a Efrajim nije zastupljen među zapečaćenima u sedmom poglavlju Otkrivenja. Zamjenjuje ga njegov brat Manaše. Teško je naći opakijega kralja od Manašea, ali on zamjenjuje Efrajimove pijance.

„Skupina koja ne osjeća žalost zbog vlastitoga duhovnog nazadovanja, niti tuguje zbog grijeha drugih, bit će ostavljena bez Božjega pečata. Gospodin daje nalog svojim glasnicima, ljudima sa smrtonosnim oružjem u rukama: ‘Pođite za njim kroz grad i udarajte: neka vaše oko ne štedi, niti imajte samilosti: sasvim pobijte stare i mlade, i djevojke, i malu djecu, i žene; ali ne približujte se nijednomu čovjeku na kojemu je znak; i počnite od Mojega Svetišta. Tada su počeli od staraca koji bijahu pred Domom.’”

„Ovdje vidimo da je crkva — Gospodnje svetište — bila prva koja je osjetila udar Božjega gnjeva. Starješine, oni kojima je Bog dao veliku svjetlost i koji su stajali kao čuvari duhovnih interesa naroda, iznevjerili su svoje povjerenje. Zauzeli su stajalište da ne trebamo očekivati čudesa i očito očitovanje Božje sile kao u prijašnjim danima. Vremena su se promijenila. Te riječi učvršćuju njihovo nevjerovanje, i oni govore: Gospodin neće učiniti dobro, niti će učiniti zlo. On je previše milostiv da bi svoj narod pohodio sudom. Tako je ‘Mir i sigurnost’ poklič ljudi koji više nikada neće podići svoj glas kao trubu da pokažu Božjemu narodu njegove prijestupe i domu Jakovljevu njegove grijeha. Ti nijemi psi koji nisu htjeli lajati upravo su oni koji osjećaju pravednu osvetu uvrijeđenoga Boga. Muškarci, djevojke i mala djeca svi zajedno ginu.

„Gadosti zbog kojih su vjerni uzdisali i plakali bile su sve što se moglo razabrati ograničenim ljudskim očima, ali daleko najgori grijesi, oni koji su izazivali ljubomoru čistoga i svetoga Boga, ostali su neotkriveni. Veliki Ispitivač srdaca zna za svaki grijeh počinjen potajno od strane onih koji čine bezakonje. Ti ljudi dolaze do toga da se osjećaju sigurnima u svojim prijevarama i, zbog Njegove dugotrpnosti, govore da Gospodin ne vidi, a zatim postupaju kao da je napustio zemlju. Ali On će razotkriti njihovo licemjerje i otkrit će pred drugima one grijeha koje su tako brižljivo skrivali.“

„Nikakva nadmoć po rangi, dostojanstvu ili svjetovnoj mudrosti, nikakav položaj u svetoj službi, neće sačuvati ljude od žrtvovanja načela kada budu prepušteni vlastitim prijevarnim srcima. Oni koji su smatrani dostojnima i pravednima pokazuju se kao kolovođe otpada i primjeri ravnodušnosti te zlouporabe Božjih milosti. Njihov bezbožni put On više neće podnositi, i u svojem gnjevu postupa s njima bez milosti.“

„Gospodin nevoljko uskraćuje svoju prisutnost onima koji su bili blagoslovljeni velikim svjetlom i koji su osjetili silu riječi služeći drugima. Oni su nekoć bili Njegovi vjerni sluge, obdareni Njegovom prisutnošću i vodstvom; ali su odstupili od Njega i druge odveli u zabludu, te su stoga potpali pod božansku nemilost.” Svjedočanstva, svezak 5, 211, 212.

Joel se obraća vodstvu laodicejske Crkve adventista sedmoga dana kada prepoznaje „starce“, ali Joel se također obraća i neukima, kako Izaija naziva one koji su suprotstavljeni učenima. Joel govori drevnim ljudima koji se klanjaju suncu u osmom poglavlju Ezekiela i koji su prvi kojima se sudi u devetom poglavlju. On se također obraća i laicima laodicejske Crkve adventista sedmoga dana kada kaže: „Čujte ovo, starci, i poslušajte, svi stanovnici zemlje.“

Dvadeset i pet ljudi u osmom poglavlju nalaze se kod nedjeljnog zakona, gdje se klanjaju suncu leđima okrenuti prema Svetištu. Oni su „desetina“ pobune one dvjestopedesetorice koji su stajali uz Koraha, Datana i Abirama. Tih dvadeset i pet ljudi simbol su pobune koja se, prema nadahnuću,

ponovila 1888. godine, a koja je predočavala pobunu vodstva laodicejske Crkve adventista sedmoga dana na 11. rujna, pa sve do nedjeljnog zakona. Oni predstavljaju „desetinu“ pobune u upravo istom razdoblju u kojem Izaija u šestom poglavlju mudre označava kao „desetinu“ koja u sebi ima bit.

Joel je objava adventizmu da je njihovo vrijeme milosti završeno, jer su svoju čašu vremena kušnje napunili grijehom, a punina je prikazana kao bolest od glave do nožnih prstiju, čime se označuje da je poruka kasne kiše uklonjena iz njihovih usta. Izaija opisuje istu stvarnost u dvadeset i devetom poglavlju.

Stanite i čudite se; vičite i vapite: pijani su, ali ne od vina; teturaju, ali ne od žestoka pića. Jer Gospod je izlio na vas duh duboka sna i zatvorio vaše oči; proroke i vaše glavare, vidiocce, pokrio je. I svako vam je viđenje postalo kao riječi zapečaćene knjige, koju daju onomu koji je učen, govoreći: Čitaj ovo, molim te; a on kaže: Ne mogu, jer je zapečaćena. A knjiga se daje onomu koji nije učen, govoreći: Čitaj ovo, molim te; a on kaže: Nisam učen.

Stoga Gospod reče: Budući da mi se ovaj narod približava svojim ustima i usnama me časti, ali je svoje srce udaljio daleko od mene, i strah njihov prema meni naučen je po ljudskoj zapovijedi, zato, evo, nastavit ću činiti čudesno djelo među ovim narodom, upravo čudesno djelo i čudo; jer će mudrost njihovih mudraca propasti, a razboritost njihovih razboritih ljudi bit će skrivena. Jao onima koji duboko nastoje skriti svoj naum od Gospoda, i čija su djela u tami, pa govore: Tko nas vidi? i tko nas poznaje? Doista, vaše izvrćanje stvari naglavce smatrat će se kao glina u lončarevoj ruci; jer hoće li djelo reći onomu koji ga je načinio: Nije me načinio? ili će ono što je oblikovano reći onomu koji ga je oblikovao: Nije imao razuma? Izaija 29:9–16.

„Razumijevanje” mudraca temelji se na oštećenju Božje proročke Riječi. Oni koji su bili odgajani u iskvaenim ustanovama adventizma ne mogu čitati knjigu proročanstva te optužuju Boga da nema razuma. Kada se proročanstvo oštećati, oni ga ne mogu razumjeti, pa optužuju Boga da je Onaj koji nema razuma, i čineći tako, izvrću stvari naglavce. Učeni i neuki u adventizmu ne mogu razumjeti proročanstvo koje se oštećuje neposredno prije zatvaranja vremena milosti, a knjiga o Joelu zapovijeda „starcima” da čuju, ali oni su skupina koja, slušajući, ne čuje, i gledajući, ne vidi.

Sama srž njihove pobune očituje se u njihovoj nesposobnosti da priznaju Krista kao Prvoga i Posljednjega. To je kontekst poglavlja u kojem se postavlja pitanje: „Je li se ovo zbilo u vaše dane, ili čak u dane vaših otaca?”

Je li ikada u povijesti vaših otaca bilo vrijeme kada se neki narod probudio na Ponoćni poklik, samo da bi otkrio da su lude djevice? „Starcima” je zapovjedbno da se „probude”, kao što je bilo i s mileritima na taboru u Exeteru 1844. godine. Prispodoba o deset djevice prispodoba je o iskustvu adventističkog naroda, koje se ispunilo do najsitnijeg slova u mileritskoj povijesti, i ponovno će se ispuniti do najsitnijeg slova u posljednjim danima. Nesposobnost laodicejskog adventizma sedmoga dana da prepozna kako se temeljna povijest njihove crkve ponavlja u posljednjim danima naglašava proročko načelo koje je ključ što otključava proročku poruku. To nije samo biblijsko

pravilo, nego i srž Otkrivenja karaktera Isusa Krista koje se otpećuje neposredno prije nego što se vrijeme milosti zatvori.

Joel pita: „Je li toga bilo u vaše dane, ili čak u dane vaših otaca?“ Ili bi se moglo upitati: „Je li u dane vaših otaca postojao proces kušnje koji je odvojio narod novoga saveza od naroda staroga saveza?“ Jest, a to je razdvajanje bilo izvršeno proročkom porukom, prikazanom kao ulje u prispodobi. „Je li toga bilo u vaše dane ili u dane vaših otaca“ odmah je označilo da je ono što se dogodilo u dane njihovih otaca bilo buđenje nakon četiri naraštaja sve većega razaranja, kako je prikazano zapovijedi da se poruka pošalje kroz četiri naraštaja i s četiri kukca sve jačega razaranja. Joel je objava suda protiv otpale i odmetnute crkve u Ponoćnom pokliku. Nijedna crkva u svetoj povijesti nije stajala protiv veće svjetlosti od Crkve adventista sedmoga dana. Simbol takve pobune protiv istine predstavljen je „Kafarnaumom“.

Nastavit ćemo u sljedećem članku.

„U Kafarnaumu je Isus boravio u razdobljima između svojih putovanja amo i tamo, te je ono postalo poznato kao ‘njegov vlastiti grad’. Nalazilo se na obalama Galilejskoga mora i blizu granica lijepe gennesaretske ravnice, ako ne i upravo na njoj.” Isusov život, 252.

„Među onima koji se izjašnjavaju kao djeca Božja, kako se malo očitovalo strpljenja, koliko je gorkih riječi izgovoreno, koliko je osude izrečeno protiv onih koji nisu naše vjere. Mnogi su na one koji pripadaju drugim crkvama gledali kao na velike grešnike, premda ih Gospodin ne smatra takvima. Oni koji tako gledaju na članove drugih crkava trebaju se poniziti pod silnom rukom Božjom. Oni koje osuđuju možda su imali tek malo svjetla, malo prilika i prednosti. Da su imali svjetlo koje su imali mnogi članovi naših crkava, možda bi napredovali mnogo brže i bolje bi predstavili svoju vjeru svijetu. Za one koji se hvale svojim svjetlom, a ipak ne hode u njemu, Krist kaže: ‘Ali vam kažem: Tiru i Sidonu bit će podnošljivije na dan suda nego vama. I ti, Kafarnaume [adventisti sedmoga dana, koji su imali veliko svjetlo], koji si uzdignut do neba [u pogledu prednosti], bit ćeš oboren do pakla; jer da su se u Sodomi dogodila silna djela koja su se dogodila u tebi, ostala bi do današnjega dana. Ali vam kažem da će zemlji sodomskoj biti podnošljivije na dan suda nego tebi.’ U to vrijeme Isus odgovori i reče: ‘Hvalim te, Oče, Gospodaru neba i zemlje, što si ovo sakrio od mudrih i razboritih [po vlastitoj procjeni], a objavio malenima.’”

„A sada, budući da ste učinili sva ta djela, govori Gospod, iako sam vam govorio, ustajući rano i govoreći, ali vi niste slušali; iako sam vas zvao, ali vi se niste odazvali; zato ću učiniti ovom domu, koji se zove mojim imenom, u koji se uzdate, i mjestu koje sam dao vama i vašim ocima, kao što sam učinio Šilu. I odbacit ću vas ispred svojega lica, kao što sam odbacio svu vašu braću, sav rod Efrajimov.”

„Gospodin je među nama uspostavio ustanove od velike važnosti, i njima se ne smije upravljati onako kako se upravlja svjetovnim ustanovama, nego prema Božjem poretku. Njima se mora upravljati s pogledom uprtim jedino u njegovu slavu, kako bi se na svaki način spasile duše koje propadaju. Svjedočanstva Duha došla su Božjem narodu, a ipak mnogi nisu obratili pozornost na ukore, opomene i savjete.“

„Čujte sada ovo, narode bezumni i bez razuma, koji imate oči, a ne vidite; koji imate uši, a ne čujete: zar se mene ne bojite, govori Gospodin; zar ne dršćete pred mojom prisutnošću, koji sam postavio pijesak za među moru vječnom uredbom, da je ne može prijeći? I premda se valovi njegovi uzburkavaju, ipak ne mogu nadvladati; premda huče, ipak je ne mogu prijeći. Ali ovaj narod ima srce odmetničko i buntovno; odmetnuli su se i otišli. Niti govore u svom srcu: Bojmo se sada Gospodina, Boga našega, koji daje kišu, i ranu i kasnu, u njezino vrijeme; koji nam čuva određene tjedne žetve. Vaša su bezakonja odvrtila to od vas i vaši su grijesi uskratili od vas dobra.... Ne sude parnicu, parnicu siročeta, pa ipak napreduju; i pravo potrebitih ne sude. Zar da ne pohodim za ovo? govori Gospodin; zar da se duša moja ne osveti takvu narodu kao što je ovaj?”

„Hoće li Gospodin biti prisiljen reći: ‘Ne moli se za ovaj narod, niti podiži vapaj ni molitvu za njih, niti mi posreduj: jer te neću uslišiti’? ‘Zato su pljuskovi bili uskraćeni i nije bilo kasne kiše.... Nećeš li od ovoga časa vikati k meni: Oče moj, ti si vođa moje mladosti?’” Review and Herald, 1. kolovoza 1893.